

mende er uskyldig. Men naar nu Sagen appelleres til en høiere Ret, og denne høiere Ret mener, at der er ført tilstrækkeligt Bevis for Bedkommendes Uskyldighed, forekommer det mig at være den naturligeste Ting af Verden, at den samme høiere Ret ogsaa ved samme Seilighed kan tilkjende Bedkommende Erstatning. Det er derfor saa langt fra, at andet Stykke i § 3 ikke passer paa dette Tilfælde, at jeg tværtimod synes det netop passer særlig godt paa det; thi andet Stykke i § 3 handler ikke alene om et saadant Tilfælde, hvor Fængslingskjendelsen særskilt indankes, men der staar: Indankes den paagjældende Sag eller Fængslingskjendelsen særskilt, og dette Ord „særskilt“, gaar naturligvis kun paa Fængslingen alene, thi ellers var der ingen Menning deri. Derfor forekommer det mig, at andet Stykke i § 3 er naturligt at anvende paa de Krav, som opstilles i Henhold til § 5. Hvad nu den øvrige Del, navnlig det første Stykke af § 3 angaar, da kan jeg heller ikke egentlig se, at der er nogen stor Banstørelighed forbunden med ligeledes at anvende det. Jeg gaar nemlig ud fra, at man kan ikke henvende sig til den underordnede Ret om dette Erstatningskrav, medmindre det først ved den overordnede Rets Afgjørelse er fastslaaet, at Bedkommende er dømt uskyldig. Det maa jeg antage er Forudsætningen for § 5; saaledes læser jeg Paragrafen, og jeg maa næsten antage, at saaledes maa ogsaa den ærede Rigsdagsmand fra Viborg (Klein) have forstaaet Paragrafen; ellers kan jeg ikke indse, hvorledes han kan finde sig tilfredsstillet ved den, naar andet Stykke gaar ud; thi naar det er gaaet ud, har det kun til Følge, at denne ErstatningsSag altid skal gøres gjældende a prima instantia. Findes der ingen særlige Regler om Forfølgningsmaaden, maa Reglen blive her som i alle Tilfælde, hvor Nogen mener at have Krav paa Statskassen, at han maa begynde med at indtale det a prima instantia. (Klein: Ja selvfølgelig, det sagde jeg ogsaa). Saa kommer han netop i det Tilfælde, som han finder saa støvende, at uagtet der foreligger en overordnet Rets Dom, gaar det dog til første Instants. Men den Banstørelighed, har jeg netop ikke troet var tilstede; jeg har ogsaa forudsat at den ærede Rigsdagsmand heller ikke har ment det, idet jeg er gaaet ud fra, at han mente, som ogsaa den sidste ærede Taler (Hösch) udtalte, at § 5 forudsætter, at det først er godtgjort paa en eller anden Maade, navnlig ved Appel til Høiesteret, at han er uskyldig, og at det der tales om i § 5, er kun, hvorledes Erstatningskravet skal gøres gjældende, naar det

iøvrigt paa sædvanlig Maade er fastslaaet, at den assagte Dom har været urigtig i Realiteten. Ogsaa den første Del af § 3 tror jeg altsaa meget godt i alt Fald med nogle Forandringer kan anvendes paa disse Tilfælde; thi naar vi tænke os, at det er en Underretsdøm, der foreligger, ved jeg egentlig ikke, hvorfor det ikke skulde være Bedkommende tilladt ogsaa her at vælge imellem, om han vil søge Erstatning a prima instantia eller ved at indanke Underretsdømmen for den overordnede Ret. Finder man, at denne sidste er en hurtigere Vej, som det er billigt at indrømme ham i det Tilfælde, hvor han har været underkastet Baretægtsfængsel uden Grund, kan jeg ikke indse, hvorfor ikke den samme Fordel skulde indrømmes ham i de Tilfælde, hvor han har været dømt uretfærdigt. Jeg finder derfor, at Tanken i § 5 2det Stykke er fuldbkommen rigtig, og det forekommer mig, at der vilde være noget Ukonsekvent og høist Besynderligt i, at man ikke ligesaavel vilde indrømme dem, der er dømt urettelig, en tilsvarende hurtig og lettere Maade til at komme til sin Erstatning paa, som den der kun har været underkastet Baretægtsfængsel, men ikke endnu er bleven dømt. Om der maaste i Udtrykkene i 2det Stykke af § 5 kunde være Et eller Andet at omredigere, skal jeg ikke her nærmere indlade mig paa, idet jeg tror, at en Underjøgelse heraf og en Disput herom her i Salen ikke vilde være paa sin Plads; jeg tror, at en stor Del af Medlemmerne ikke vilde kunne følge den og heller ikke vilde interessere sig for den, hvormod det forekommer mig at være Noget, der egner sig til at gøres til Gjenstand for Overveelse i et Udvalg mellem 2den og 3die Behandling. — Forsaavidt det ærede Medlem fra Viborg talte noget om at gøre disse Krav gjældende ad Lovgivningens Vej, skal jeg blot dertil bemærke, at der i alt Fald ikke foreligger noget Holdepunkt herfor i Endringsforslaget. Jeg gaar nemlig ud fra, at naar man affatter § 5 saaledes, at det bliver indskrænket til det 1ste Stykke, at der altsaa ganske simpelt staar, at den, der er dømt uskyldig, har Krav paa Erstatning, maa det vel betyde, at han kan gaa til Domstolene i den Anledning, og saa maa det vel være Meningen med Paragrafen at hjemle ham et saadant Krav ved Domstolene. Derfor mener jeg, at der overfor Endringsforslagene, som de foreligge, ikke er nogen Anledning til at komme ind paa det Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigere, at man henviste ham til Lovgivningsmagten, undtagen forsaavidt Nogen vilde stille Forslag om helt at stemme imod § 5.